

Z PAMÄŠTÄ JEDNÄ% Å ESTNÄCTKY â€“ 1.

ÄšterÄ½, 09 leden 2018

MÄj otec byl voják z povolání. UÄ¾ to neslo rÄznÄ záÄ¾itky. Byl velmi autoritativní, hodnÄ kÄmiÄel, hodnÄ porouÄel, matkÄ a tÄti pÄmihliÄela. Bydleli jsme na vesnici, nahoÄme nad vesnicí stála kasárna a otec to tam všechno vedl... Máma byla hodná, ale v totálním vleku mého otce. Kdyby byla barva sebevíc Äerná a on Ämekl bílá, dala mu matka za pravdu. A já? Byly i chvíle, kdy jsem se vzbouÄmila, i kdyÄ¾ ne moc.

Máma byla v domácnosti a její velikou zálibou byla zahrádka. Tam pÄstovala snad všechno, co jen šlo a to všechno jsme museli konzumovat; a pokud to šlo, zavaÄovalo se. Kdyby šla zavaÄmit i hlína ze záhonÄ, tak ji máme ve sklenicích. A tak se blíÄil podzim, na zahrádce úroda hlávkového zelí. Táta vynesl ze sklepa sud, máma a já jsme ho musely rejÄákem a horkou vodou poÄdnÄ vydrbat, a otec stál asi pÄl hodiny v horké vodÄ. On se totiÄ¾ rozhodl, Ä¾e to zelí ušlape sám a byl na to patÄmiÄnÄ pyšný. S matkou jsme zelí strouhaly, nosily do škopku a otec v tom tancoval. Najednou nÄkdo zazvonil a otec mi vÄmele a nahlas zdÄraznil, abych šla otevÄít. No, za dveÄma stáli vojÄci, byli vylekaní a byl na nich vidÄt takový malý strach. On navštÄvovat velitele doma, to se jen tak nedÄlá. Já se na nÄ podívala pohledem 16tileté sleÄny, s dotazem, co jako potÄebují. Prý mluvit s velitelem. Byla jsem slušná a vojÄky jsem pozvala dál... A to byla ta moje malá pomsta za to jeho komandování a kÄmiÄení. Otec stál ve škopku, tepláky (Äervené vojenské) vykasané nad kolena a mezi dveÄma na nÄj zírali ÄtyÄmi vykulení kluci... PotÄebovali podepsat vycházky. Co bylo dál, nemusím psát. KÄmiÄel, vztekal se, ale já si mnula ruce, Ä¾e jsem se pomstila... HANKA TULIPÁN